

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov : **1/ JUDr. Ing. D. Ď.**, S., so sídlom v H., Česká republika, **2/ A.**, bývajúcej v B., obaja zastúpení JUDr. J. H., advokátom v B., proti žalovaným : **1/ JUDr. J. J.**, správcovi konkurznej podstaty Ž., s.r.o., P., zastúpeného JUDr. S. W., advokátkou v P., **2/ E., s.r.o.**, so sídlom v B., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27 Cb 198/1999, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. marca 2007 sp. zn. 6 Co 141/2005, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 359,42 € k rukám advokátky JUDr. S. W., do 3 dní.

Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 5. novembra 2004 žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že pozemky zapísané na LV č. X. v kat. úz. K., parc. č. X., vo výmere X. m², zast. plocha, parc. č. X., vo výmere X. m², zast. plocha, nehnuteľný majetok budova patriace k LV č. X. v kat. úz. K., kód X. opravárenská hala E. zapísané v súpise konkurznej podstaty Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38 K 111/95 zo dňa 1.2.1996 sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov, zamietol a uložil im povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť náhradu trov konania žalovanému 1/ v sume 32.062,50 Sk a žalovanému 2/ v sume 40.076,40 Sk, všetko k rukám ich právnych zástupcov v lehote 3 dní. V odôvodnení

svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca 1/ bol podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. a/ Obchodného zákonníka, ktorý ako podnikateľ nadobudol vlastnícke právo k privatizovanému podniku od Fondu národného majetku ČSFR na základe zmluvy o predaji časti podniku z X.. Tento sprivatizovaný majetok zmenou spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti žalobcu z X., ktorej bol spoločníkom ako podnikateľ, vložil ako nepeňažný vklad do spoločnosti. Z týchto skutočností mal preukázané, že celý majetok, ktorý žalobca 1/ získal Zmluvou o predaji časti podniku z X. platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Ž., s.r.o., Š.. Na právnom úkone tejto Spoločenskej zmluvy a zmeny Spoločenskej zmluvy firmy Ž., s.r.o., B. sa vedome podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy, čo potvrdili na príslušných dodatkoch Spoločenskej zmluvy svojimi podpismi overenými Obvodným úradom Bratislava I. Žalobcovia sa domáhali určenia, že nehnuteľný majetok, pozemky zapísané na LV č. X. sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov, keďže žalobkyňa 2/ nedala súhlas žalobcovi 1/ na vnesenie tohto majetku do spoločnosti Ž., s.r.o. Na použitie majetku v BSM potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje (§ 148a Občianskeho zákonníka). Zo spoločenskej zmluvy o založení Ž., s.r.o., vyplýva, že okrem žalobcu 1/, ako podnikateľa, bola zakladajúcou spoločníčkou aj jeho manželka M. T., ktorá takisto podpísala aj zmenu Spoločenskej zmluvy, ktorou žalobca 1/ vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti časť sprivatizovaného majetku vedeného v čl. IV bod 5 zmeny Spoločenskej zmluvy. Tým, že žalobkyňa 2/ podpísala Spoločenskú zmluvu a dodatok k zmluve, mala vedomosť o prevode majetku a tým, že nenamietala prevod, schválila tento prejav žalobcu 1/. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal aj s rozsudkom Okresného súdu v Hodoníne sp. zn. 7 C 669/96 a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obo 170/1996 zo 14.5.1997, ktorý vyslovil, že rozsudok Okresného súdu v Hodoníne je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Dňa 23.12.1992 žalobca 1/ podal v mene Ž. návrh na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa X., ktorou bol do tejto spoločnosti vnesený ako nepeňažný vklad celý privatizovaný majetok zo zmluvy z X.. Štátne notárstvo B. registrovalo zmenu Spoločenskej zmluvy podľa návrhu svojim záznamom z 28.12.1992 pod R.. Týmto dňom sa zmena Spoločenskej zmluvy stala právne účinnou a stala sa vkladu schopnou listinou v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka. Listom z 22.2.1993 Ž. oznámil Katastrálnemu úradu Prešov, Správa katastra Košice, že v rámci privatizačného procesu bolo Ž., š.p., B. rozdelené na dve privatizované jednotky, z ktorých jednu časť – závody v B. a Žiline kúpila S. a druhú časť závod v Košiciach, obchodná firma K.. Zmluvy nadobudli účinnosť dňom 1.5.1992. V tomto liste sa

zároveň uvádza, že S. zakúpenú časť podniku Ž., š.p., vniesla dodatkom Spoločenskej zmluvy z X. do obchodnej spoločnosti Ž., s.r.o., čím sa táto spoločnosť stala právnym nástupcom Ž., š.p., B. a na základe tejto žiadosti došlo k zápisu vlastníckeho práva na LV č. X. v kat. úz. K.. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom žalovaných v konaní a vznikom im trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcov rozsudkom z 13. marca 2007 sp. zn. 6 Co 141/2005, po tom, čo nepripustil zmenu návrhu a tiež späťvzatie návrhu žalobkyňou 2/ vo vzťahu k žalovanému 2/, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcom uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania v sume 24.454,50 Sk a žalovanému 2/ v sume 23.962,50 Sk k rukám ich právnych zástupcov do 3 dní. V odôvodnení svojho rozsudku poukázal na dostatočne zistený skutkový stav veci súdom prvého stupňa, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že majetok pôvodne patriaci žalobcom následne bol vnesený do majetkovej podstaty úpadcu, a teda už nemôže tvoriť bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcov. Poukázal tiež na právoplatné rozhodnutia okresných a krajských súdov a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach žalobcov vo vzťahu k úpadcovi a vnesenému majetku do podstaty úpadcu. Ako vecne správny potvrdil aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa trov konania a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (do jeho potvrdzujúcej časti - § 41 ods. 2 O.s.p.) podali dovolanie žalobcovia. Navrhli rozhodnutie prvostupňového aj odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 237 písm. f/, d/ a § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p., keď súd v danom prípade odňal možnosť účastníkovi konať pred súdom, keďže žalobca 1/ sa riadne a včas z pojednávania ospravedlnil. Namietali, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dôkazy opísané v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, pretože žalobca 1/ bol a stále je „fyzickou osobou“ ako podnikateľ s trvalým bydliskom aj sídlom firmy v H. a všetok privatizovaný majetok bol vo vlastníctve (S. IČO X.) fyzickej osoby, žalobcu 1/, čomu aj nasvedčuje LV č. X. kat. úz. Košice z 10.9.1996. Vnesenie majetku ako nepeňažného vkladu v zmysle Spoločenskej zmluvy č. 1 z X. do spoločnosti Ž., s.r.o., sa nikdy neuskutočnilo. Zmluva o predaji časti podniku medzi S. a Ž., s.r.o., nebola uzatvorená. Namietol, že oba súdy sa nesprávne stotožnili s odôvodnením rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 170/96, že rozsudok

Okresného súdu v Hodoníne sp. zn. 7C 669/96 je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, čím bol naplnený predpoklad ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p. Ďalej v dôvodoch dovolania „podal stanovisko“ k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 170/1996, ktorým namietal jeho nesprávnosť, pričom podrobne uvádzal dôvody, pre ktoré rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 170/1996 treba považovať za nesprávne.

Žalovaný 1/ navrhol dovolanie žalobcov ako neprípustné odmietnuť. Žalobcovia súhlasili s prejednaním veci bez ich účasti, takže im nebola odňatá možnosť konať pred súdom a poukázal na neexistenciu iného dovolacieho dôvodu.

Žalovaný 2/ vyjadrenie k dovolaniu žalobcov nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 Os.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku,

ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalobcovia v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietali relevantné procesné vady v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Ich námietka, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom nie je dôvodná, pretože takýto záver nevyplýva z obsahu spisu. Žalobcovia sa osobne zúčastňovali pojednávaní na okresnom súde a krajský súd uskutočnil pojednávanie na ktorom vyhlásil rozsudok až po tom, čo žalobcovia písomne oznámili odvolaciemu súdu, že súhlasia s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Nebolo preto možné prijať záver, že účastníkom sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Na námietku, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dôkazy opísané v odvolaní žalobcov proti rozsudku súdu prvého stupňa – v tomto smere bol Najvyšší súd viazaný ako rozsahom, tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ust. § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie, či vyhodnotenie dôkazov. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže odvolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ust. § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „Dokazovanie však nevykonáva“).

Potrebné je však na tomto mieste uviesť, že odvolací súd sa v dovolacom konaní v celom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa, jeho rozhodnutie považoval za vecne správne, keď dospel k záveru, že k pochybeniam, vytýkaným v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa nedošlo.

Vzhľadom k tomu, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné v zmysle § 238 O.s.p. a dovolací súd nezistil jeho prípustnosť podľa § 237 O.s.p., dovolanie žalobcov bolo treba odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Vecnú správnosť dovolaním napadnutého rozsudku dovolací súd vzhľadom na jeho neprípustnosť neskúmal.

Žalovaní mali v dovolacom konaní úspech, preto im vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanému 1/

vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátkou. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 10.650,- Sk, pričom mu patrí náhrada za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu zo 6.9.2007 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) v sume 178,- Sk. Celkove vznikli žalovanému 1/ trovy v sume 10.828,- Sk (359,42 €), ktoré sú žalobcovia povinní zaplatiť žalovanému 1/ k rukám advokátky JUDr. S. W. (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.).

Žalovanému 2/ v dovolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli, preto mu dovolací súd ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová